

Sund skepsis eller sund fornuft?

Kort før dette nummer af Practicus gik i trykken offentliggjorde regeringen sundhedsstrukturen. Det er godt. For så kan vi igen fokusere på at være læger for vores patienter. Det tærer på arbejdsglæden og engagementet, hver gang vi afspores fra opgaven og i stedet skal iklæde os den mentale teflondragt og forsvare, at vi er for få til de opgaver, der skal løses, og forklare, at "længere åbningstid" og "bedre tilgængelighed" i almen praksis uvægerligt vil ramme de mest syge hårdst.

Vi synes, det er indlysende. Hvorfor er det så svært at forklare?

Jeg er nok ikke den eneste, som har undret mig over, at en del af kommunernes opgaver ser ud til at blive overtaget af regionerne. Det er opgaver, som de aldrig har beskæftiget sig med. Kommunerne er særligt dygtige til at få de socialfaglige indsatser til at fungere sammen med de sundhedsfaglige. Det har regionerne ingen erfaring med. Og alligevel skal de overtage ansvaret for indsatsen. Det bekymrer mig. Kommunernes ekspertise risikerer at gå op i røg og forsvinde, hvis ikke vi passer meget bedre på den. Det er først, når ekspertisen ikke findes mere, at vi kan mærke, at den mangler.

Det ved vi godt. Når vi mister kontinuiteten til fordel for lange arbejdsdage og opsplittede og definerede pakkeforløb, så mister vi samtidig noget yderst værdifuldt: kendskabet til patienten og muligheden for at være katalysator for en forandring. Jeg tror, alle læger ved præcist, hvor-

dan det føles. Uendeligt meningsgivende brændstof i vores arbejde. Og definerende for patientens samlede helbredssituation.

Vi ser ind i en ny fremtid for sundhedsvæsenet med nye strukturer, som også har fordele. En fremtid, hvor AI kommer til at spille en meget større rolle, og hvor vi igen og igen skubber til grænserne for, hvad lægevidenskaben og videnskaben i det hele taget kan. Det er godt, det skal vi ikke lade være med. Vi skal bare ikke glemme at få vores vigtigste aktiver med: vores evne til at finde nålen i høstakken, så kun de syge får behandling, vores pligt til at prioritere det, som er vigtigst for patienten, sammen med patienten og vores mulighed for at præge og påvirke sundhedsvæsenets udvikling.

Der er en disruption i gang i det nære sundhedsvæsen. Og de borgere, som viser mest sårbarhed i mødet med sundhedsvæsenet, bliver igen dem, der skal lægge krop til de mest uforudsigelige forandringer. Det er vist ikke sund fornuft. //

Lederen skrives på skift af chefredaktør og FYAM-redaktør. Lederen er et udtryk for skribentens holdning og udtrykker ikke nødvendigvis DSAM's holdning.